

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **P.M.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Zuzanou Nedomlelovou, advokátkou se sídlem Vysoká 149/4, 460 10 Liberec 10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. OD 165/16-2/67.1/16043/Li,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 2. 2016, č. j. OD 165/16-2/67.1/16043/Li, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru, ze dne 23. 12. 2015, č. j. MUNO 61810/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hod. v obci ■■■, část ■■■, na silnici III. třídy č. ■■■ u odbočky k objektu č. p. ■■■ při řízení vozidla tov. zn. ■■■, RZ: ■■■, ve směru na obec ■■■ z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h. a více, když mu Městskou policií Nový Bor byla naměřena laserovým rychloměrem rychlost 80 km/h v místě, kde je stanoveny nejvyšší povolená rychlost 50 km/h; po započtení možné odchylky v měření (3 km/h) žalobce překročil rychlost minimálně o 27 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným na základě oznámení o přestupku dle § 10 odst. 2, 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v němž byl popsán přestupek kladený žalobci za vinu a byly zde zachyceny údaje o totožnosti řidiče a identifikováno řízené vozidlo. Žalobce měl možnost se k věci na místě vyjádřit, a to písemně do uvedeného oznámení, to však neučinil a oznámení odmítl podepsat. Dalším podkladem pro prvostupňové rozhodnutí byl protokol o dopravním přestupku včetně snímku z radaru, jímž bylo doloženo překročení rychlosti tak, jak je v předešlém odstavci rozsudku specifikováno. Správní orgán prvního stupně dále hodnotil osvědčení o způsobilosti strážníka P. H. k provádění samostatného měření rychlosti a ověřovací list silničního laserového rychloměru a došel k závěru, že strážník byl řádně proškolen k ovládání měřiče, u něhož bylo zjištěno, že má požadované metrologické vlastnosti. Na základě výpisu z evidenční karty žalobce správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce jako držitel řidičských oprávnění mnoha skupin opakovaně překračuje povolenou rychlost v obci, v minulosti mu byl uložen také trest zákazu řízení motorových vozidel. Oprávnění Městské policie Nový Bor k provádění měření bylo prokázáno potřebným povolením příslušného orgánu Policie ČR. Správní orgán prvního stupně dále použil jako podklad pro své rozhodnutí výpovědi 4 svědků - kontrolu provádějících strážníků. Pokud jde o místo naměření rychlosti a místo zastavení vozidla, byly tyto výpovědi vyhodnoceny jako shodné, konzistentní a věrohodné a ve shodě s dalšími podklady, když děj byl svědky popsán bez jakýchkoli rozporů. Strážník měřící rychlost a obsluhující radar měl automobil na dohled více než polovinu trasy k místu zastavení vozidla, po zbylou trasu jej měli na dohled strážníci, kteří vozidlo zastavili. Správní orgán prvního stupně zamítl návrh na důkaz manuálem k radarovému přístroji a k případným odchylkám v měření či v dodržení podmínek k měření provedl důkaz svědeckou výpovědí strážníka, který radar obsluhoval. K námitce zmocněnce žalobce správní orgán prvního stupně provedl důkaz mapami a zjistil tak vzdálenost 418 metrů mezi místem umístění radaru a místem zastavení řidiče. K námitce ohledně nejistoty, zda žalobce uvedené vozidlo vůbec řídil, byla dovyslechnuta obsluha radaru a bylo zjištěno, že uvedené vozidlo bylo mezi místem umístění radaru a místem zastavení řidiče pod permanentním dohledem obecních strážníků (nejprve obsluhy radaru, poté odchytávajících), kteří vyloučili záměnu řidiče za jinou osobu na uvedeném úseku o délce 418 metrů. Správní orgán prvního stupně popsal materiální i formální stránku skutkové podstaty spáchaného přestupku a při stanovení výše a druhu sankce přihlédl závažnosti a nebezpečnosti jednání žalobce, který spáchal přestupek z nedbalosti, na místě obytné zástavby, u žalobce se také nejednalo o ojedinělý případ protiprávního jednání v pozici řidiče motorového vozidla a ani o ojedinělý případ překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016 žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítnul. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se správním řádem a zákonem o silničním provozu a stav věci byl zjištěn v nezbytném rozsahu a bez důvodných pochybností. Žalovaný nepřijal žádnou z odvolacích námitek žalobce a uvedl, že přestupek byl řádně zjištěn a zadokumentován, v rámci ústního jednání bylo poté provedeno dokazování listinnými důkazy a výpověďmi svědků, když provedené důkazy vytvořily logicky provázaný důkazní řetězec, což také bylo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně odůvodněno. Mezi svědeckými výpověďmi neshledal žalovaný rozpory vedoucí k jejich nevěrohodnosti a snížení jejich věrohodnosti. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán prvního

stupně postupoval v souladu s § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když provedl dostatek důkazů a nepřijetí dalších důkazů navrhaných žalobcem řádně odůvodnil. Rovněž tak žalovaný odmítl námitky žalobce proti provedenímu důkazu fotografií a k jejímu pořízení, jelikož policista měřící rychlost byl držitelem potřebného osvědčení k měření rychlosti daným přístrojem. Právo na obhajobu a na vyjádření nebylo žalobci upřeno, s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámil dne 18. 1. 2015 v rámci ústního jednání. Ohledně nejisté totožnosti kontrolovaného řidiče pak žalovaný konstatoval, že totožnost kontrolovaného řidiče byla potvrzena výpověďmi strážníků provádějících měření a silniční kontrolu.

Žalobce v podané žalobě namítal, obdobně jako při odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že rozhodnutí prvostupňový správní orgán porušil při svém rozhodování zásadu legality správního rozhodnutí a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále namítal, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu a nebyla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na neshody ve svědeckých výpovědích, které neobstojí vedle obhajoby žalobce a jím rozporovaných skutečností ohledně provádění měření rychlosti. K rozporům ve výpovědích policistů jako svědků poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s provedenými svědeckými výpověďmi a s žalobcem navrhaným, ale správním orgánem prvního stupně neprovedeným, důkazem manuálem měřicího zařízení, žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 22/2016-27. K žalobní námitce stran porušení zásady legality a materiální pravdy dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010-79, k provedenímu dokazování poté citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí část, v níž by se správní orgán vypořádal s rozporů ve výpovědích svědků, uvedl by, proč nevyhověl provedení navrhaných důkazů a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, se žalobce domnívá, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádřil nesouhlas s jednotlivými žalobními námitkami. Uvedl, že postupoval dle zásady legality a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a zdůraznil důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel. Uvedl, že žalobce byl také řádně poučen o svých právech a měl možnost se, stejně jako jeho zmocněnec, vyjádřit se k podkladům, které správní orgán shromáždil ke svému rozhodnutí. K námitce ohledně rozporů ve výpovědích svědků a k neprovedení důkazů žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí ve věci uložení pokuty za přestupek

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Podle citovaného ustanovení *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více, přičemž podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*

Vzhledem k tomu, že žalobce žalovanému vytýkal též nedostatečné odůvodnění jeho rozhodnutí a nedostatečné vypořádání odvolacích námitek, musel soud v první řadě posoudit, zda napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být předmětem soudního přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). V obecné rovině lze podotknout, že ačkoliv je povinností správních orgánů své rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nelze tuto povinnost interpretovat jako bezpodmínečný požadavek k detailní odpovědi na každou zmínku uvedenou v odvolání. Je třeba si uvědomit, že správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá.

V projednávané věci soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným není a že se žalovaný s odvolacími námitkami vypořádal v dostatečném rozsahu. Rozhodnutí žalovaného dává, případně ve spojení s prvostupňovým správním rozhodnutím, se kterým tvoří jeden celek, odpověď na základní otázky, které žalobce ve správním řízení namítal. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, jak se žalovaný s jednotlivými odvolacími důvody vypořádal. Z rozhodnutí lze seznat, že argumenty žalobcem uvedené v odvolání nebyly přijaty, neboť žalovaný shledal, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byly shromážděny podklady v takové kvalitě a rozsahu, že je podložen závěr o tom, že daného přestupku se žalobce skutečně dopustil.

Žalovaný se podle přesvědčení soudu dostatečně zaobíral namítanými rozpory ve svědeckých výpovědích strážníků. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že tyto výpovědi považoval žalovaný na rozdíl od žalobce za věrohodné, konzistentní, tvořící ucelený řetězec informací o protiprávním jednání žalobce a průběhu následné silniční kontroly. Žalovaný se ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu věnoval tomu, že namítané rozpory ve svědeckých výpovědích nebyly sto - po hodnocení výpovědí jednotlivě i ve vzájemných souvislostech - způsobit jejich nevěrohodnost či oslabit jejich důkazní hodnotu s přihlédnutím k tomu, jaký skutkový děj byl prokazován. Velmi podrobně byly svědecké výpovědi spolu s dalšími provedenými důkazy, konkrétně oznámením městské policie o přestupku, hodnoceny ve vztahu k identifikaci žalobce jako řidiče, který se s uvedeným vozidlem překročení největší povolení rychlosti v daném místě v obci dopustil. Žalobce ostatně ani v žalobě nespecifikuje, jaké jím konkrétně namítané rozpory ve výpovědích jednotlivých strážníků byly nedostatečně žalovaným zhodnoceny a jaký vliv to mohlo mít na posouzení jeho odvolání. Žalobní argumentace, ostatně jako i v případě dalších uplatněných žalobních bodů, byla uplatněna spíše v obecné rovině.

Soud neshledal, že by v řízení byla porušena procesní práva žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu a jeho právo na obhajobu. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že žalobci byl před vydáním prvostupňového rozhodnutí poskytnut dostatečný prostor pro vyjádření se k celé věci, konkrétnímu obvinění a shromážděnému spisovému materiálu a také následně provedeným důkazům při ústním jednání dne 4. 11. 2015, 4. 12. 2015 a dne 18. 12. 2015. Posledně uvedeného dne také zmocněnec žalobce do protokolu o ústním jednání svým podpisem potvrdil, že byl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady, které správní orgán prvního stupně považoval za dostatečné pro vydání rozhodnutí, což dal žalobci před vydáním rozhodnutí najevo.

Soud rovněž ověřil, že v průběhu přestupkového řízení žalobci nebylo upřeno právo navrhopat provedení důkazů. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce při ústním jednání dne 4. 11. 2015 navrhl, aby byli vyslechnuti všichni strážníci, kteří se na měření rychlosti podíleli, tomuto návrhu správní orgán prvního stupně vyhověl. Při ústním jednání dne 4. 12. 2015 žalobce prostřednictvím zmocněnce uplatnil další důkazní návrhy a správní orgán prvního stupně jim částečně vyhověl a dokazování doplnil o mapové podklady ke zjištění přesného místa umístění měřicího přístroje a místa, kde byly vozidlo žalobce zastaveno odchytovou hlídkou městských strážníků, a ke zjištění vzdálenosti mezi těmito místy, a v návaznosti na doplněné dokazování dovyslechnul jednoho ze strážníků.

Pokud správní orgán prvního stupně nevyhověl dalším návrhům žalobce na doplnění dokazování, konkrétně manuálem měřicího přístroje ProLaser III, zprávou z hydrometeorologického ústavu a místním šetřením, postupoval v souladu se zákonem. Podle § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků na provedení důkazů vázán, je však jeho povinností se návrhy řádně zabývat a v odůvodnění rozhodnutí pak v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu osvětlit důvody, pro které k dokazování nepřistoupil. Zmíněným požadavkům postup správního orgánu prvního stupně vyhovuje. Soud se zcela ztotožnil s postojem žalovaného, který z tohoto pohledu postup prvostupňového správního orgánu přezkoumal a neshledal porušení zákona.

Ve shodě se žalovaným má totiž soud za to, že podklady, které byly shromážděny správním orgánem prvního stupně, skutkový děj prokazují spolehlivě, bez důvodných pochybností, zcela v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu.

Ve vztahu ke spáchání přestupku překročení zákonem povolené rychlosti řidičem motorového vozidla lze v obecné rovině odkázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které dokumenty založené ve spise ohledně měření rychlosti vozidla zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, dopustil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, či ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30), přičemž další dokazování se zpravidla vede jenom tehdy, pokud účastník řízení zpochybní postup při měření, či jiné skutečnosti. Teprve potom je třeba vyslechnout příslušné policisty a zjišťovat, zda a jak prováděli měření rychlosti měření vozidla.

V souzeném případě postupoval správní orgán prvního stupně zcela v intencích právě uvedeného. Ve shodě se správními orgány dospěl soud k závěru, že protokolem o dopravním

přestupku včetně snímku z radaru, dále osvědčením o způsobilosti strážníka P. H. k provádění samostatného měření rychlosti, ověřovacím listem silničního laserového rychloměru, oprávněním Městské policie Nový Bor k provádění měření, včetně uvedení umístění daného radaru, ve spojení s podrobně provedenými svědeckými výpověďmi strážníků, kteří uskutečnili měření rychlosti a následnou kontrolu žalobcova vozidla, bylo protiprávní jednání v daném místě a čase spočívající v překročení největší povolené rychlosti v obci o 27 km/h (po odečtení odchylky 3 km/h) dostatečně prokázáno. Stejně jako bylo zmíněnými důkazy ve spojení s oznámením městské policie o přestupku prokázáno, že přestupku se s označeným vozidlem dopustil právě žalobce. Na rozdíl od žalobce má soud za to, že podrobná svědecká výpověď strážníka P. H., který se k ovládání radaru ProLaser III, změření rychlosti vozidla a pořízení výstupů o měření rychlosti (včetně ujištění o tom, že pokud jsou překážky pro změření rychlosti, není rychlost vozidla zachycena), spolu s osvědčením o jeho způsobilosti k provádění měření rychlosti a ověřovacím listem předmětného radaru i bez návodu k jeho obsluze prokazují, že protokol o dopravním přestupku a snímek z daného měřicího přístroje zachycující žalobcovo vozidlo při dosažení rychlosti 80 km/h byly pořízeny v souladu se zákonem. Pokud žalobce odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 22/2013-27, jakož i na další rozhodnutí týkající se věrohodnosti vyslychaných policistů, pak soud musí podotknout, že žalobce žádný konkrétní důkaz výpovědi skutečně zpochybňující, kromě zcela obecného odkazu na manuál k předmětnému rychloměru neoznačil, nepřinesl.

Soud tedy uzavírá, že v posuzovaném případě nezjistil porušení zásady legality ve smyslu § 2 správního řádu tím, že by správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Rovněž neshledal, že by bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Soud proto neshledal žalobu důvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. srpna 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně